

Uit Zijn Handen

Een 11.11 complotthriller

Anony Mous

11.11 De Kosmische Bibliotheek

11.11

DE KOSMISCHE BIBLIOTHEEK

UIT ZIJN HANDEN

ZE ZOEKT HAAR ZOON.
MAAR HET NET IS AL GROTER DAN ZE DENKT.

VERGEET
VERDRUK
VERDOV
VERBLIJF

HERHAAL

JE BENT
NIET MOE
JE HEBT
MEER NODIG

ANONY MOUS

Colofon

Uit Zijn Handen

Een 11.11 complotthriller

Auteur: Anony Mous

Reeks: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

ISBN: 9789403920627

Eerste uitgave: 2026

Uitgegeven in eigen beheer via Bookmundo.

Tekst, concept en samenstelling: Anony Mous
binnen 11.11 De Kosmische Bibliotheek.

© 2026 Anony Mous / 11.11 De Kosmische Bibliotheek.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, behalve voor korte citaten in recensies of besprekingen.

Dit boek is een fictieve roman. Namen, plaatsen, dossiers, berichten en gebeurtenissen zijn verbeeld of literair bewerkt.

De Kosmische Bibliotheek 11.11

door
DragonBean

Onderdeel van

11.11 De Kosmische Bibliotheek

Een levend boekenuniversum van DragonBean

Dit verhaal wordt verteld door Anony Mous, binnen de
volwassen schaduwlijn van 11.11.

Noot vooraf

Dit boek is fictie. Namen, plaatsen, dossiers, berichten en instellingen zijn verbeeld of literair bewerkt.

Het verhaal raakt aan destructieve patronen, afhankelijkheid, psychische druk en de verwarring tussen liefde, angst en grenzen. Het is geen behandeladvies en geen vervanging voor professionele hulp.

Voor iedereen die ooit van iemand hield die langzaam onbereikbaar werd.

Inhoud

Proloog - 11:11

1. De eerste opdracht

2. Victor leest mee

3. Het dossier dat niemand wilde openen

4. De taal van schaamte

5. De plek waar de hemel luistert

6. De stem wordt harder

7. Geen losgeld

8. De kamer zonder slot

9. De verkeerde vijand

10. Uit zijn handen

11. De elfde opdracht

11.11. De stem zonder masker

Nawoord van Anony Mous

Proloog - 11:11

Om 11:11 ging de telefoon.

Mara zat rechtop voordat ze wist dat ze wakker was. In de slaapkamer stond geen licht aan, maar haar mobiel brandde blauw op het nachtkastje, alsof er een klein, koud oog in het donker was opengestaan. Onbekend nummer.

Ze nam niet meteen op. Iets in haar borst wist al dat na dit geluid geen normale nacht meer zou bestaan.

De telefoon bleef trillen.

Een keer. Twee keer. Drie keer.

Toen veegde ze met haar duim over het scherm.

"Mara."

Het was geen vraag. Het was een stem die haar naam niet uitsprak, maar neerlegde, alsof hij iets zwaars op tafel schoof.

"Wie is dit?"

Er kwam een ademhaling door de lijn. Ver weg, vervormd, alsof iemand door een laag water sprak.

"Wil je hem terug?"

Mara's hand verstijfde om de telefoon. In de gang tikte de verwarming. Buiten reed een auto langs, langzaam, met natte banden over asfalt.

"Wie bedoel je?"

De stem lachte niet. Dat was erger. Er zat geen plezier in, alleen controle.

"Doe niet alsof je meer tijd hebt dan je hebt."

Mara sprong uit bed. Haar blote voeten raakten de koude vloer. De deur van Lio's kamer stond open. Dat deed hij nooit. Zelfs als kind niet. Lio sliep met deuren dicht, alsof grenzen hem veilig hielden.

"Lio?" riep ze.

Geen antwoord.

De kamer rook naar koude stof, oude was, het zoete metaal van energiedrank. Het bed was leeg. Op het bureau lag zijn koptelefoon. Het scherm van zijn laptop stond half open en zwart. Aan de muur

hingen nog altijd de sterrenkaarten die hij op zijn dertiende had opgehangen, met punaises scheef in de hoeken. Daaronder een vergeelde tekening: een deur in een spiegel, 11:11 erboven.

Mara trok de dekens opzij alsof een lichaam zich daaronder kon verstoppen.

"Lio!"

De stem wachtte. Dat was het vreselijkste. Hij haastte zich niet. Hij wist dat de kamer leeg was.

"Luister goed," zei hij. "Vanaf nu spreek je alleen met mij. Geen politie. Geen vrienden. Geen helden. Als je hem terug wilt uit zijn handen, doe je precies wat ik zeg."

"Uit wiens handen?" vroeg Mara.

De stilte aan de andere kant werd dun en scherp.

"Uit de mijne."

Toen verbrak de verbinding.

Mara bleef in Lio's kamer staan, met de telefoon tegen haar oor, terwijl de nacht om haar heen groter werd.

Op het scherm verscheen een bericht.

EERSTE OPDRACHT.

NIET BIDDEN. NIET BELLEN.

**BRENG WAT HIJ VERBORGEN HIELD NAAR DE PLEK
WAAR JIJ HET LAATST DE WAARHEID VERLOOR.**

JE HEBT 66 MINUTEN.

Mara las het drie keer. Bij de vierde keer begon ze te trillen.

In de kamer van haar zoon hing een stilte die niet leeg was. Het was een stilte met tanden.

De volgende ochtend zou de stad doen alsof niets was veranderd. De bussen zouden rijden. De broodafdeling van de supermarkt zou naar gist ruiken. Mensen zouden met hun sleutelbos in de hand voor dichte liften staan en vloeken omdat hun koffie koud werd. Op drie bushaltes zouden nieuwe posters hangen, fel, schoon, betaald, geplakt door iemand die niet wist dat een moeder die nacht voor het eerst had gehoord hoe een mensenleven als onderpand kon klinken.

Mara wist dat toen nog niet. Zij wist alleen dat Lio's kamer leeg was en dat haar telefoon warm werd in haar hand. Ze wist dat het woord moeder ineens geen naam meer was, maar een zwakke plek. Ze wist dat er ergens een stem was die haar beter kende dan een vreemde haar mocht kennen.

Op Lio's bureau stond een mok met een laag aangekoekte thee. Ernaast lag een notitieblok. Op de bovenste pagina had hij, dagen of weken geleden, cirkels getekend rond hetzelfde woord: terug. Terug. Terug. Tussen de cirkels stonden kleine cijfers, sommige recht, sommige gespiegeld. 11. 1. 4. 9. 7. 1. Een rij die haar niets zei, maar waar haar hart zich toch aan sneed.

Ze maakte een foto van de pagina. Daarna wiste ze de foto weer, alsof de stem kon zien wat zij bewaarde. Ze haatte zichzelf om die reflex. Ze had nog geen tweede opdracht gekregen en toch gehoorzaamde haar lichaam al.

In de keuken pakte ze water. Het glas tikte tegen haar tanden. Op het aanrecht lag een folder die Lio de week ervoor uit haar brievenbus had gehaald, half voor de grap, half uit ergernis. Grote letters, gouden rand, een glimlachende jongen met oordopjes in:

NOG EEN RONDE. NOG EEN KANS.

Ze had toen gezegd dat reclame overal hetzelfde klonk. Lio had gelachen en gezegd: "Nee mam, reclame klinkt zoals jij klinkt als je denkt dat je me helpt. Nog een poging. Nog een gesprek. Nog een kans."

Ze had hem willen tegenspreken. Ze had het niet gedaan.

Nu lag diezelfde folder naast haar glas en leek hij niet meer van een bedrijf te komen. Hij leek van de stem.

Nog een ronde.
Nog een kans.

Mara draaide de folder om en zag op de achterkant een zwarte QR-code. Ze wist dat het toeval was. Ze wist dat de wereld vol codes stond. Toch leek het vierkante patroon op een mond die niet open hoefde om haar te bevelen.

Toen trilde haar telefoon opnieuw.

Geen nummer. Geen naam.

Alleen een regel tekst.

JE LEERT SNEL.

Later zou Mara zich schamen voor de eerste seconden na het telefoontje. Niet omdat ze niets deed, maar omdat ze te veel deed zonder te weten wat handelen was. Ze liep van de keuken naar de gang, van de gang naar Lio's kamer, van zijn kamer naar de achterdeur, alsof haar lichaam alle plekken waar hij ooit was geweest opnieuw moest aanraken. Op de trap bleef ze halverwege staan. Daar had hij als kind gezeten met zijn knieën onder zijn kin, kwaad omdat Victor hem had uitgelachen toen hij bang was geweest voor een hond. Mara had zich naast hem laten zakken en gezegd dat bang zijn geen misdaad was. Lio had niet geantwoord. Hij had alleen met zijn nagel een streep in de verf gekrast. Die streep zat er nog.

Ze legde haar vingers erop.

Een huis onthoudt meer dan mensen toegeven. Een traptrede kent de voeten die stampen en de voeten die sluipen. Een deurpost bewaart de lengte van een kind in potloodstrepen. Een wastafel weet welke leugens met koud water van een gezicht worden gespoeld. Die nacht leek het huis niet veilig meer, maar getuige. Alles keek mee. Alles zei: je hebt het gezien, alleen niet tegelijk.

In Lio's kamer hing een geur die niet één ding was. Jongenszweet, wasmiddel, oude chips, het metaalachtige van elektronica, een vleugje deodorant dat te scherp was geweest voor zijn huid. Zijn dekbed lag niet rommelig genoeg voor paniek. Dat

maakte Mara bang. Een echte ontvoering moest sporen hebben, dacht ze, want angst wilde bewijzen. Een omgevallen stoel, een gebroken raam, bloed op een kussen, iets. Maar de kamer was bijna netjes. Te netjes. Alsof iemand had opgeruimd voordat hij verdween, of alsof verdwijnen ook een vorm van opruimen kon zijn.

Op het nachtkastje lag zijn oude sleutelhanger: een klein kompas zonder werkende naald. Hij had hem ooit gekocht op een rommelmarkt, omdat hij zei dat kapotte kompassen eerlijker waren. Ze deden tenminste niet alsof ze wisten waar je heen moest. Mara had erom gelachen. Nu pakte ze het op en schudde het, alsof de naald alsnog wakker kon worden.

Haar telefoon gaf geen nieuw bericht. Die stilte werd onmiddellijk een dreiging. Ze betrapte zichzelf erop dat ze wachtte op het bevel dat ze verafschuwde. Het was een schaamte die nog geen naam had: het verlangen dat degene die je bedreigt opnieuw spreekt, omdat zijn spreken tenminste richting geeft.

Beneden, aan de overkant van de straat, sprong het digitale scherm van de bushalte om. Normaal zag ze het nauwelijks. Nu trok de beweging haar naar het raam. De poster veranderde van een koffietaanbieding naar een felpaarse reclame voor een app. Een vrouw keek met glanzende ogen recht de straat in.

ALTIJD IEMAND DIE LUISTERT.

Mara voelde haar maag zakken. De zin was niet voor haar. Dat wist ze. De poster was waarschijnlijk weken geleden ingekocht door een marketingbureau dat haar naam niet kende, haar zoon niet kende, deze nacht niet kende. Maar angst leest geen kleine lettertjes. Angst maakt van de wereld een persoonlijke boodschap.

Ze deed het gordijn dicht.

Op het aanrecht trilde haar telefoon.

JE HEBT HET GORDIJN DICHTGEDAAN.

Ze hapte naar adem. Haar eerste gedachte was: hij ziet mij. Haar tweede gedachte, sneller en nog zieker: of ik maak hem overal van.

De stem belde niet meteen. Hij liet haar eerst de tekst voelen. Hij liet haar begrijpen dat elk klein gebaar bruikbaar kon worden. Toen pas kwam de oproep.

Mara nam op zonder hallo te zeggen.

Aan de andere kant was adem. Geen hijgen, geen filmische gekte. Gewoon adem. Menselijk genoeg om echt te zijn, vlak genoeg om onmenselijk te klinken.

"Je gaat nu leren luisteren," zei de stem.

"Waar is mijn zoon?"

"In handen van iemand die minder tegen zichzelf liegt dan jij."

Ze kneep haar ogen dicht. De stem was vervormd, maar niet helemaal. Er zat onder de kunstmatige laag iets vermoeids, iets jongensachtigs bijna, maar ze had te veel angst om het als aanwijzing te horen.

"Laat hem gaan. Als je geld wilt-"

"Geld." De stem lachte zacht. "Altijd mooi hoe snel liefde een bedrag wordt."

"Wat wil je?"

"Eindelijk de juiste vraag."

Hij zweeg. Mara hoorde in die stilte het bloed in haar oren. Ze voelde dat ze op het punt stond te smeken en haatte zichzelf omdat de stem dat waarschijnlijk wilde.

"Er liggen elf opdrachten tussen jou en hem," zei hij. "Bij elke opdracht krijg je de kans te bewijzen dat jij minder waard bent dan je woorden. Bij elke fout verliest hij iets. Bij elke vertraging leer je hoe traag spijt is."

"Ik wil hem horen."

"Natuurlijk wil jij iets. Dat is het probleem met moeders. Ze noemen het zorg als hun angst honger krijgt."

De lijn verbrak.

Mara bleef met de telefoon tegen haar oor staan tot het scherm zwart werd. Pas toen ze hem liet zakken, zag ze haar eigen reflectie in het keukenraam. Achter haar, boven de tafel, hing de klok. De wijzers stonden op 11:11.

Ze wist dat klokken geen keuze maken. Toch voelde het alsof de tijd zelf haar had aangekeken.

Er was een laatste detail uit die nacht dat Mara later pas durfde toe te laten: ze had Lio's naam niet meteen geroepen. Toen ze zijn lege kamer vond, had ze eerst stilgestaan. Niet lang. Misschien drie seconden. Maar in die drie seconden had haar lichaam geweten dat de leegte niet helemaal nieuw was. Dat zijn kamer al maanden een plek was geweest waar hij fysiek aanwezig kon zijn en toch niet bereikbaar. Dat zijn lach soms te laat kwam. Dat zijn antwoorden soms glad waren, niet kort omdat hij moe was, maar omdat hij iets afdekte. Dat hij haar aankeek met de ogen van iemand die tegelijk gezien wilde worden en vreesde wat zien zou kosten.

Die drie seconden werden haar eerste geheime schuld. Niet dat hij weg was, maar dat zijn afwezigheid herkenbaar voelde.

Want Lio was niet altijd zo ver weg geweest. Er was een tijd geweest waarin hij licht door het huis droeg: grappen aan tafel, gekke dansjes in de keuken, zijn hoofd tegen haar schouder als een film te spannend werd. De splitsing was niet in een keer gekomen. Geen bliksem, geen grote val. Eerst kleine keuzes. Een leugen die makkelijker was dan schaamte. Een vriend die donkerder lachte dan goed voor hem was. Een scherm dat langer bleef spreken dan een mens. Een lied, een game, een film, een groep, een nacht waarin nee zeggen moeilijker werd dan meegaan.

Mara had lang gedacht dat hij gewoon ouder werd. Later zou ze begrijpen dat ouder worden en afdwalen soms hetzelfde gezicht kunnen dragen.

Daarna begon ze te roepen. Lio. Lio. Lio. Elke keer harder, alsof volume de tijd kon terugtrekken. Haar stem ging door de gang, door de badkamer, langs de trap, naar beneden. Er kwam geen antwoord. Alleen het gezoem van de koelkast en het zachte tikken van de verwarming.

Op de keukentafel lag een sinaasappel. Lio had hem niet opgegeten. Hij had met zijn nagel een streep in de schil gemaakt en daarna niets meer. Mara bleef ernaar kijken. Zo'n banaal object kon

ineens ondraaglijk worden. Een sinaasappel met een wond. Een moeder zonder antwoord.

Toen pas dacht ze aan Victor. Niet omdat ze hem wilde bellen, maar omdat haar angst een gezicht zocht dat zij al kende. Een oude vijand is aantrekkelijk wanneer het nieuwe kwaad nog geen vorm heeft. Ze pakte haar telefoon, scrolde naar zijn naam, stopte. Als zij hem belde, werd het echt. Als zij hem niet belde, bleef het misschien nog een nachtmerrie die zichzelf kon oplossen.

De stem besliste voor haar.

BEL HEM NOG NIET.

Dat bericht kwam vóóordat ze Victor had aangeraakt.

Toen wist ze dat de nacht geen randen meer had.

1. De eerste opdracht

